

VESZELKA ATTILA

A lenhajú lány

Barbarának

*Az átszűrt fényben lépkedsz könnyedén,
hajadba tűzik fák árnyékaik,
szemedben táncot jár a kert,
tűztáncuk lejtik bordó kardvirágok,
a lenge szélben izzó táncukat.*

*S te, karcsú testű, lenhajú, közöttük hajló,
e kékeporos reggelbe szőve szállsz,
és messzi, vén harangok hangjain
hullsz át, csepegsz a lombokon.*

*Nem hagysz nyomot, semmit sem hoztál,
el sem viszel, öröktől itt éltél velünk,
áttörve minden dolgokon, akárha friss kötés
színén a vér, csupán azoknak láthatón,
akiknek régtől fogva nincsen már száruk.*

Még visszajársz

Ágotának

*Még visszajársz. Ilyenkor
meghal fönn a lombok közt
barangoló, hazátlan, esti szél,
a rémült Hold arcára rántja
fátylait, Salome, s meghallhatatlan
lépteid nyomán sötét szíromzatú,
törött virágok, széttiport füvek
lapulnak, és a tücskök kórusát
a félelem némítja el, s a hűvös
csöndben borzongó kutak tükrén
a Szíriusz csapdába esve fuldokol,
s az ég lakói dermedt szárnyal
földre hullanak, és fájdalomukban
sírní sem tudnak, Salome, sírní sem.*

Szirmok hangja

Mártának

*Tudod, hogy lenge pára vagy?
Tűnékeny lepke-álom,
madártoll súlyú semmiség,
átlátszó, kristály-fényű jég
a mélységek felett,
az ég, s a föld között
törékeny hártjaként feszülsz,
játéku dobva mindeneknek.
Arasznyi, árnyéktestű lény
a vég, s a végtelen között.
Szitáló, halk léptű eső. Záródó,
s megnyíló szirmok hangja vagy.
Szellő kavarta könnyű por.*

